

ЗИГФРИД ЛЕНЦ НОЩ В ХОТЕЛА

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

Нощният портиер прекара изядените върхове на пръстите си по схемата на хотела, повдигна съжалително рамене и се извърна наляво, при което платът на униформата му се опъна опасно под мишниците.

— Това е единствената възможност — каза той. — В този късен час няма да намерите никъде стая с едно легло. Естествено, ако искате, бихте могли да проверите и в някой друг хотел. Но трябва да ви кажа още отсега, че ако се върнете пак при нас, едва ли ще можем вече да ви услужим. Свободното легло в двойната стая, което — не знам по какви причини — не желаете да вземете, навярно ще е заето вече от някой уморен пътник.

— Добре — каза Швам. — Ще взема леглото. Само бих желал — нещо, което навярно ще разберете — да зная с кого ще делим стаята си. Питам не от предпазливост, съвсем не, тъй като няма от какво да се опасявам. Моят съквартирант — човекът, с когото прекарвах една нощ, все пак би могъл да се нарече почти съквартирант — вече там ли е?

— Да, той е в стаята и спи.

— Значи спи — повтори Швам, поиска адресна карта, попълни я и я връчи обратно на портиера. После се качи по стълбите.

Швам неволно забави крачка, щом откри стаята с посочения му номер, затаи дъх, с надеждата да дочуе някакъв шум, който непознатият би могъл да издаде, а после долепи око до отвора на ключалката. Стаята бе тъмна. В същия маг дочу, че някой се качва по стълбите и трябваше да действа. Естествено, можеше да продължи, като си даде вид, че се е заблудил в коридора. Другата възможност беше да влезе в стаята, в която бе законно настанен и където в едното легло вече спеше някакъв човек.

Швам натисна дръжката. Затвори вратата след себе си и заопипва с длан по стената, за да открие ключа на лампата. Изведнъж се закова на мястото си — край него (веднага схвана, че там някъде са леглата) се чу мрачен, но енергичен глас:

— Почакайте, не палете, ако обичате, лампата. Ще бъде любезно от ваша страна, ако ме оставите на тъмно.

— Очаквахте ли ме? — попита Швам уплашено, обаче отговор не последва. Вместо това непознатият каза:

— Гледайте да не се спънете в патериците ми и внимавайте да не паднете върху куфара ми, който се намира приблизително по средата

на стаята. Аз ще ви напътствам до леглото ви — направете три крачки покрай стената, после се обърнете наляво и след като направите още три крачки, ще можете да докоснете таблата на леглото си.

Швам се подчини, стигна до леглото, смъкна дрехите си и се пхна под одеялото. Вслуша се в дишането на другия и разбра, че дълго няма да може да заспи.

— Впрочем — проговори той колебливо след известно време, — името ми е Швам.

— Така ли? — каза другият.

— Да.

— Може би сте дошли за някакъв конгрес?

— Не. А вие?

— Не.

— По служба?

— Не, не би могло да се каже.

— Поводът да дойда тук е вероятно най-странният, който би могъл да доведе някого в този град — каза Швам.

На близката гара някакъв влак правеше маневра. Земята се тресеше, а леглата, в които лежаха двамата мъже, потрепваха.

— Да не би да искате да се самоубиете в този град? — попита другият.

— Не — каза Швам. — На самоубиец ли ви приличам?

— Не зная на какво приличате — отвърна другият. — Тъмно е в стаята.

Швам обясни с плахо оживление в гласа:

— Да пази бог, не това е причината. Знаете ли, имам син, господин... (другият не назова името си), един малък хлапак, заради него съм тук.

— В болница ли е?

— Как така? Той си е здрав, може би действително е малко бледичък, но иначе е напълно здрав. Искях да ви обясня защо съм тук, тук при вас, в тази стая. Както вече казах, заради моето момче. То е ужасно чувствително, истинска мимоза, реагира, щом само сянка падне върху него.

— Значи все пак е в болницата.

— Не — извика Швам, — вече ви казах, че е здрав във всяко отношение. Само че е застрашен да се разболее. Този малчуган има

душа, крехка като стъкло, оттам идва заплахата.

— Защо не се самоубие? — запита другият.

— Но моля ви, как може едно дете като него, още незряло, на такава възраст? Защо говорите така? Не, момчето ми е застрашено по следната причина: всяка, ама всяка сутрин, отивайки на училище — той ходи на училище винаги сам, — трябва да стои пред една железопътна бариера и да чака да мине ранният влак. И той, хлапакът, наистина стои там, маха с ръка на влака, маха с всичка сила, приветливо и отчаяно.

— Е, и?

— После — каза Швам, — после отива на училище, а когато се върне в къщи, е разстроен и замаян. Не е в състояние да учи уроците си, не му се играе, не му се приказва — и така е вече месеци наред, всеки божи ден. Ще ми погине момчето.

— Но какво го кара да се държи така?

— Виждате ли — каза Швам, — ето това е странното. Момчето маха с ръка на влака и никой пътник — както тъжно отбелязва то, — никой пътник не му отговаря. И така дълбоко взима това присърце, че ние — жена ми и аз — сме изпаднали в най-голяма тревога. То маха с ръка, а никой не му отговаря — разбира се, пътниците не са длъжни да правят това, а би било абсурдно и смешно да се издаде наредба в подобен смисъл, но...

— И вие, господин Швам, искате да облекчите неволята на вашето момче, като вземете утре ранния влак и помахате в отговор на малкия?

— Да — каза Швам, — да...

— Мене — каза непознатият — децата не ме интересуват. Дори ги мразя и ги отбягвам, тъй като заради тях — в буквалния смисъл на думата — загубих жена си. Тя умря при първото си раждане.

— Моите съболезнования — каза Швам и се изправи в леглото си. Приятна топлина обля тялото му. Почувства, че сега вече ще може да заспи.

Другият попита:

— За Курцбах ли ще заминете?

— Да.

— И не ви обземат никакви съмнения при това ваше намерение. Ще бъда по-откровен, не се ли срамувате да мамите момчето си?

Понеже онова, което смятате да извършите — трябва да признаете, — е измама, чиста лъжа.

Швам каза с раздразнение:

— Как си позволявате, моля, отде-накъде ви идват подобни неща наум?

Отпусна се тежко в леглото, зави се презглава, полежа известно време, размишлявайки, и после заспа.

Когато на следващата сутрин отвори очи, установи, че е сам в стаята. Погледна часовника си и се уплаши — до влака оставаха още пет минути и бе изключено да го хване.

Подир обед — не можеше да си позволи да остане още една нощ в града — пристигна потиснат и разочарован вкъщи.

Вратата отвори неговото момче — щастливо и извън себе си от радост. То се хвърли насреща му, заблъска с юмручета по бедрото му и извика:

— Един пътник ми отговори, маха ми много дълго!

— Имаше ли патерица? — попита Швам.

— Да, имаше и бастун. Накрая завърза носната си кърпа за бастуна и го размахва от прозореца, чак докато го изгубих от погледа си!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.